

Jean-Claude Mourlevat

Jefferson

Ilustrații
de Antoine Ronzon

Traducere din franceză
de Ileana Cantuniari

CORINT BOOKS

3

În zori, răcoarea îl trezi înfometat și dârdâind de frig. Avu nevoie de câteva secunde ca să priceapă unde se afla și din ce cauză. Pe dată stomacul i se strânse ca într-un ghem dureros. Era un criminal căutat de jandarmi. Tocmai el, al cărui delict major era că șterpelișe trei caramelle de la băcănia din sat când era doar un pui drăgălaș! Poți să înnebunești, chiar așa. Își spuse din nou că cel mai bine era să se predea. De cum se va reîntoarce Gilbert, se vor duce împreună la jandarmerie și se va preda.

Până una, alta, porni să caute niscaiva boabe care îi puteau astâmpăra foamea, dar nu culese decât trei afine zbârcite numai bune să-i păteze degetele. Se încumetă până la pârâu ca să bea un pic de apă și să-și spele năsucul. Reîntors la colibă, scotoci prin rucsac și avu plăcuta surpriză să dea peste cartea *Singur pe fluviu* pe care uitase să i-o dea lui Gilbert în ajun.

O frunzări, mai mult din plictiseală, și nimeri peste pasajul în care Chuck se trezește cu o tarantulă de douăzeci de centimetri pe piept, sub cămașă. Este îngrozit de spaimă, rămâne nemișcat și îi vorbește blând: „Te rog, tarantulo, te rog, nu mă înțepa.“ După o oră de spaimă, înțelege că tarantula doarme, că stă la cald lipită de el, că se simte bine acolo. Atunci începe să o deplaseze milimetru cu milimetru ca să n-o trezească, iar odată ce s-a descotorosit de ea, fuge ca un apucat în toate direcțiile, urlând de fericire că este în viață. Lectura acestui pasaj îi dădu curaj lui Jefferson. La urma urmei, el nu avea vreo tarantulă adormită pe piept, în fine, nu acum, cel puțin.

Gilbert se ivi chiar în clipa în care prima rază de soare se strecura printre crengile fagului. Venea cu pași mărunți spre colibă, cu un rucsac prins de umăr și fluturând un exemplar din *Trompeta* în mâna dreaptă.

— Jeff, Jeff! Ai ajuns celebru!

Jefferson îi smulse ziarul și îl desfăcu, foarte convins că dă peste poza lui pe pagina întâi, dar nici vorbă de așa ceva. Fotografia nu arăta decât salonul de frizerie, indicând locul unde se aflase corpul domnului Edgar printr-un cerc desenat cu creta. Un titlu enorm bara toată partea de sus a paginii: DRAMĂ LA CIUFULICI-RAS-TUNS-FREZAT. Singurul chip care se putea vedea încadrat era cel al caprei, fără bigudiuri, dar cu trăsăturile răvășite de emoție și cu patru microfoane întinse spre barbișon.

— Vrei să citești mai întâi sau să mănânci? Ți-am adus trei chifle cu ciocolată, trei cornuri cu migdale și trei banane. Am încercat să fie ceva echilibrat. Și mai am și un termos cu cacao caldă, foarte dulce. Ți place?

Jefferson, care nu mai pusese nimic în gură de douăzeci și patru de ore, simți că-l ia cu leșin când auzi meniul.

— Dă-ncoa' și citește-mi tu articolul în timp ce mănânc, te rog.

Se așezară pe aceeași buturugă din ajun și Gilbert desfăcu produsele de patiserie vieneză, oarecum strivite în punga de hârtie a brutăriei. Jefferson se năpusti cu lăcomie pe o chiflă cu ciocolată, pretextând că îi va lua prea mult timp să descojească o banană.

— Bun, acum îți citesc, începu Gilbert:

Ieri dimineață, pe la orele zece, jandarmeria din orașul nostru a fost alertată de doamna Kristiansen, capră, în legătură cu un grav eveniment survenit la salonul de frizerie Ciufulici-Ras-tuns-frezat din strada Tupinerie. Ajunși la fața locului, jandarmii, niște câini, au putut doar constata moartea frizerului Edgar, bursuc. Se pare că a fost ucis cu o foarfecă abandonată acolo de asasin. Potrivit doamnei Kristiansen (vezi mai sus), ar fi vorba despre tânărul J.B., arici, care ar fi fugit după săvârșirea faptei.

— Și ce zice doamna asta?

— Așteaptă, că ajung și acolo. Așa... da, zice că: *Am trăit cea mai mare spaimă din viața mea. L-am văzut lovindu-l pe domnul Edgar cu foarfeca. De cel puțin cinci*

ori. Am strigat din toate puterile, atunci s-a uitat la mine rânjind și am înțeles că mă va ataca și pe mine. Am izbutit să fug, dar și acum mai tremur. Individul ăsta...

— Dar asta behăie numai prostii! se sufocă Jefferson, scuișând o înghițitură de cacao. E minciună curată! Nu are dreptul!

— Nu știi dacă are sau nu dreptul, răspuse Gilbert, dar cititorii vor fi dispuși s-o creadă. Brutăreasa le amintește tuturor clienților de ucigașul în serie care a asasinat mai multe persoane. Cum se numea?

— Alex Vrahil? Dar asta era în secolul al XIX-lea! Și era nebun de legat!

— Da, complet sonat, poți s-o spui, își semna crimele scriindu-și numele cu intestinele victimelor. Totuși, era un arici, îmi pare rău, Jefferson. Iar lumea e cum e. Vor spune că așa e specia. Și mai e ceva, amice, și asta îți va reteza din țepi, ți-o spun dinainte: această doamnă Kristiansen este soția judecătorului Kristiansen, știi tu, țapul ăla care are mână ușoară cu animalele cu coarne și foarte grea cu celelalte. Și degeaba mă uit eu după coarne, tu nu ai așa ceva...

— O, nu, se smiorcăi Jefferson, mușcând din al doilea corn.

Proiectul de a se preda i se părea acum mult mai puțin rezonabil. Nu va avea nicio șansă să explice propria versiune asupra celor întâmplare. Gilbert îi ghici gândul.

— Ascultă, ariciule, am cugetat mult și uite care e ideea mea: singurul și unicul mod de a te dezvinovăți este de a-l aresta noi înșine pe asasin și de a-l da legat zdravăn pe mâna jandarmilor. Ce părere ai?

— Păi bine, Gilbert, noi nu suntem detectivi! Și, pe deasupra, eu nu mă pot arăta nicăieri. Până mâine, vor afișa portretul meu peste tot în oraș, iar pe el are să scrie WANTED. Poftim, nici nu-mi mai e foame, adăugă el, aruncând peste umăr coaja celei de-a treia banane.

— La fix, comentă Gilbert, având în vedere că tocmai ai mâncat tot! Bine, nu te descuraja. Mai există și o veste bună în paginile din interior, închipuie-ți că ieri dimineață Carole era absentă la salon. Are laringită și își luase o zi liberă. Boala i-a salvat poate viața.

Jefferson se mulțumi să dea din cap fără vlagă. Nu ținea să expună la lumina zilei profunda sa afecțiune pentru tânăra bursucică, nici măcar celui mai bun prieten. Dar faptul de a o ști în afara pericolului îi aduse o reală ușurare. De aceea poate că nici nu respinse cu totul ideea smintită de a face ei înșiși o anchetă.

— Firește că nu te poți arăta astfel în oraș, reluă Gilbert, dar eu m-am gândit la toate. Atenție, să bată tobele: te vei deghiza!

— Să mă deghizez! Nu ține! În ce vrei să mă deghizez? Mă vezi în chip de oaie, de bibilică, de libelulă?

— Nimic din toate astea. Te vei deghiza în sora ta.

— Cum ai spus?

Drept răspuns, Gilbert desfăcu rucsacul și trase afară o sumedenie de haine amestecate: o fustă albă de lungime medie cu fireturi de un galben viu, o bluză cu mâneci lungi de culoarea cerului, o pereche de balerini și o perucă blondă, la care se mai adăugau o poșetă și o trusă de toaletă.

— Dar astea sunt ale lui Chelsea! chițăi Jefferson, care recunoscuse îmbrăcămintea surorii sale.

— Păi tocmai urma să-ți spun. Am trecut pe la ea și i-am povestit totul. E grozavă soră-ta, te asigur. N-a stat o clipă pe gânduri. Și, în plus, aveți aceeași măsură!

Jefferson rămase o clipă amuțit, apoi, ținând ochii strânși, murmură:

— Gilbert, nici măcar pentru un sfert de miime dintr-o milionime de secundă n-am să îmbrac hainele surorii mele.

— Foarte bine, tranșă Gilbert. Nu insist.

Înșfăcă rucsacul și se făcu nevăzut în colibă. Jefferson îl auzi trebăluind îndelung pe fundal de foșnet de haine întrerupt de câteva înjurături, după care percepse sunetul unui fermoar tras. În sfârșit, perdeaua de frunze se dădu în lături și creatura care apăru îl lăsă cu gura căscată.

— Vezi, am trecut pe la soră-ta, dar am fost și pe la a mea! anunță Gilbert, imitând un glas de fată. Ce crezi? Doar sunt și eu supravegheat. Prietenul meu cel mai bun e totuși un asasin...

Gilbert purta o rochie roșie cu dantelă, ciorapi, pantofi cu toc și o perucă frizată. În plus, își desenase ochii cu creion dermatograf.

Atunci, Jefferson, care din ajun era un ghem de neliniște și îngrijorare, izbucni într-un hohot năvalnic de râs. Și de fiecare dată când izbutea să se potolească un pic, era de ajuns să privească spre Gilbert ca să hohotească mai departe.

— Scuză-mă, nu mă mai țin nervii...

Discuția se dovedi delicată. Pe de-o parte, pentru că ideea lui Gilbert era nebunească. Pe de altă parte, pentru că o idee nebunească apărută de un tânăr deghizat în fată pare de două ori mai nebunească.

— Înțelegi, Jeff, logica ar cere să ne ducem la locul crimei după indicii, din păcate treaba asta le revine adevăraților jandarmi, și nu unor borfași ca noi. Ar trebui... poți să te oprești o clipă din râs când îți vorbesc?

— Scuze, dar cum întorc capul spre tine... Ai putea măcar să-ți scoți peruca?

— De acord. Spuneam așa: cum nu ne putem duce la *Ciufulici*, trebuie să procedăm altfel. Trebuie să descoperim mobilul crimei. Domnul Edgar nu a fost asasinat degeaba. Trebuie cu orice preț să știm mai multe despre el ca să pricepem ceva din tărășenia asta. Și cum el nu se mai află printre noi ca să ne răspundă la întrebări, m-am gândit la Carole. Problema e că habar n-avem unde locuiește.

— Știu eu.

— Știi tu? Cum așa? Ai urmărit-o?

— Nu! În sfârșit, un pic... din curiozitate, de departe.

— Înțeleg...

— Nu-nțelegi nimic.

După părerea lui Jefferson, nu era nicio șansă ca ea să accepte să-i primească, dar Gilbert se dovedi încă-pățânat. Avea el o idee.

Când porniră la drum, cam pe la orele zece ale dimineții, după ce ascuseseră în colibă toate veșmintele lor masculine, orice hoinar întâlnit din întâmplare în pădure i-ar fi luat drept două fete nevinovate ieșite la plimbare.

Intrară în oraș cu pas șovăielnic, mai cu seamă Gilbert, ai cărui pantofi cu toc, cam mici, îl strâneau rău de tot la degetul mare. Cum tocmai traversau parcul municipal, doi tineri purcei care stăteau pe spătarul unei bănci publice le aruncară ocheade fără nicio rușine, țâțâind în urma lor.

— Dar e revoltător de neplăcut! se indignă Jefferson fără să se întoarcă. Până acum nu mi-am dat seama. N-am să mai fac una ca asta.

— Dar n-ai făcut-o niciodată, îi atrase Gilbert atenția.

— Da, e adevărat. Să zicem atunci că n-am s-o fac niciodată.